

I Giro'ens Hjulspor, uge 12, 2008.

”Så kan man mærke, at man lever!”

Cykling i bjerge i midten af marts... jamen du må da være vanvittig!? En bemærkning som sikkert mange har måttet lægge ører til efter at have luftet ønske om at køre på cykel i Norditalien i påsken 2008. Man kan godt forstå skepticismen lidt - specielt set i retrospektiv, når lille Danmark blev rusket af årets værste snestorm, imens vi sippede en cappuccino og missede mod solen i naturskønne omgivelser og 22 graders varme. Nu er det jo ikke *Mols Bjerge*, der her er tale om... Alperne skærmer godt og lavaen, der efter sigende skulle være tættere på overfladen her ved *Gardasøen*, fungerer som en slags udendørs gulvvarme. Kort sagt, vi var pisseheldige med vejret!

Til start i *Giro'ens Hjulspor* var en lille udsøgt gruppe af cykel-passionister, hvoraf halvdelen var gamle kendinge fra *Dolomitterne – rått for usødet!* Bjarke havde taget Lotte med, med hvem han figurerede på forsiden af *Cykel Motion* i Dannebrostrøjer efter deres helt fantastiske gennemførte *Jeantour Trans Alp* i 2006. Søren, gruppens ekspert i sort arbejde, havde endnu engang fået følgeskab af lilleemor Ulrike, som denne gang havde gjort alvor af sine trusler... og skulle cykle med uden videre cykelerfaring men dog med en fortid som eliteroer.

Bjarne, det nye ansigt på banen, så ved første øjekast ganske normal ud, men det skulle hurtigt vise sig, at han havde lig i lasten... sit eget! I oktober gennemførte han nemlig løbet *Paris-Brest-Paris* (1.200 km, 10.000 hm) på kun tre dage og næsten uden at sove og havde siden da begravet både sin cykel og sin lidt morbide passion for langdistanceræs! Hans videoer blev taget frem som erstatning for lidt søvnstimulerende godnatlæsning, men i stedet for at sidde og nikke sad vi nærmest chokerede med udspilede øjne og adrenalinpumpen på overarbejde som efter en skrækkfilm! Bjarnes kone Anne Marie skulle ikke cykle, men var alligevel taget med give en hjælpende hånd og for at sprede lidt hygge – og det gjorde hun godt!

Første etape. *Valpolicella – Verona* (100 km, 1.350 hm). *Michael Rasmussen*, årets uheldige helt, mødte i god tid frem til start i *Garda*, hvor de sidste forberedelser til ugens første etape var ved at blive ordnet. Vejret var ikke overbevisende denne første dag og vejrudsigterne endnu mindre, men alligevel blev der tid til lidt foto seance, så mødet med verdens måske mindste giraf (kendis) kunne foreviges.

Gardasøen var dækket af en dyne af dis, og knap nok havde vi rundet byens to rundkørsler, før de første regndråber lod sig mærke på vores forventningsfulde ansigter. Heldigvis, falsk alarm!... men et gråt skydække lagde en foreløbig dæmper på entusiasmen ved de planlagte udsigtspunkter. Michael førte an over fire små stigninger i størrelsesordenen 300-450 meter ad bittesmå, interne veje i *Valpolicellas* idylliske bakkelandskab, blandt snesevis af antikke villaer og vinrænker på snart hver en opdyrkelig kvadratmeter.

Sidste stigning (300 m) var VM strækningen fra 1996 over *Torri Celle* langs *Veronas* gamle forskansninger, hvorfra vi igennem disen kunne skimte de røde teglstenstage, kirkerne og den romerske bro *Ponte Pietra*, der krydser floden *Adige*.

Imens vi pustede og stønnede på vej op, fortalte Michael levende (med bemærkelsesværdig rolig stemme), hvordan han stak på sidste omgang og kørte hele stigningen på den store klinge i et sønderrivende tempo. Sidste omgang af i alt 16 (á 17 km) blev kørt med intet mindre end 46 km/t i snit! Det nåede vi knapt nok op på.... på nedkørslen!

Ulrike sprang første og sidste stigning over, men klarede med lidt hjælp fra Søren strabadserne utroligt flot. Forklaring: Store lår?...nej!!!.... naturtalent! Sammen drak vi den obligatoriske cappuccino på *Piazza Bra* foran *Arenaen*, men vejret var ikke til afslapning og sol, så vi fortsatte ud af byen igennem *Castel Vecchio* og langs *Adige* ad de små veje hjem.

Anden etape. *Colline Moreniche* (Morænebakkerne syd for *Gardasøen*) (103 km, 812 hm). Helt fra morgenstunden den anden morgen havde vi vejrguderne på vores side. Fra Garda kørte vi i strålende sol og rigtig god sigtbarhed ad små veje langs bakkernes højderygge til garnisonsbyen *Peschiera*, hvorfra vi fortsatte ad områdets mest idylliske cykelsti langs floden *Mincio* flankeret af 30 meter høje cypresser. Første stop var middelalderborgen i *Valeggio Sul Mincio*, der knejser højt fra sin plads på højen over floden. Lotte forsøgte sig med et overraskelsesangreb på de sidste par hundrede meter på den smalle vej til borgen, men de toppede brosten blev alligevel for meget, så hun måtte gi' sig til sidst.

Ved den lille træbro i *Borghetto*, hvor Napoleon efter sigende skulle have passeret, blev det til cappuccino og småkager mellem de små vandmøller i 22 graders varme. "Hvor er det skønt at være på cykelferie med alle de kaffepauser, man kan tage", hørte jeg én sige!/? Men så skulle vi også videre, mente Bjarke, der klappede uroligt på bordet. "Tidsplanen skrider!" Vi fortsatte fra middelalderborg til middelalderborg indtil det første mindesmærke for uafhængighedskrigen, *Solferino*, hvor der var lagt en lille bjergspurt ind: 250 meter med op til 18 % stigning. Søren, der endnu lever højt på sin 18. plads i bakkespurten på *Frøbjerg Bakke* (Fyn) i et eller andet (inter-) nationalt løb, fik en flot andenplads, men lovede, at det ikke var det sidste, vi havde set til ham, hvilket, vi vist godt kan afsløre, kom til at holde stik!

Den velfortjente frokost blev indtaget i solen på et lille hyggeligt osteria foran områdets andet mindesmærke, et 74 meter højde tårn til minde om de 25.000 soldater, der mistede livet i slaget om Italiens uafhængighed fra det Østrig-Ungarske kejserrige. På vejen hjem trillede vi indenfor bag murene i en anden af Gardasøens små middelalderbyer, *Lazise*, hvor der blev gnasket is foran de små fiskerbåde i byens maleriske havn.

Tredje etape. *I Tre Laghi* (De tre Søer) (107 km, 1.602 hm) Lidt tidligere afsted og med kun en marginal overskridelse af tidsplanen ankom vi i god tid til færgen, men.... satans også.... nogen havde sat en lille firkant i vinterfærgeplanen, så vi måtte vente 50 minutter

til næste færge, og vores (ellers udmærkede) guide måtte give ”kvaje-cappuccino” på byens centrale hotel. Anne Marie var kørt i forvejen med bagagen til *Riva del Garda*.

Forsinkelsen blev dog hurtigt glemt på vej op af dagens første stigning. I modsætning til østsiden af Gardasøen, hvor der var lidt overskyet, var vestsiden (*Lombardiet*) badet i sol. Heldigere kunne vi ikke være, for denne stigning hører i sandhed til områdets smukkeste! I zig-zag går det op mellem antikke villaer, olivenplantager og cypresser med udsigt til både den nordlige og den sydlige ende af søen og ikke mindst til *Monte Baldo*, hvis syv tinder trods årstiden stadig var klædt i hvidt.

Koffeinen var Bjarne vist ikke vandt til, så han lagde ud i et dræbertempo! Hvad, han ikke vidste, var, at dagens bjergspurt først blev kørt på dagens anden stigning! Resten af gruppen koncentrerede sig om at få de bedste billeder med hjem. De næste 20 km blev kørt i et helt unikt landskab imellem øde, skovklædte bjergsider fuldstændig uden huse og uden trafik. Vejen var næsten plan, men bugtede sig ind og ud langs bjergsiden og op til en kæmpe dæmning og den opdæmmede sø, *Lago Valvestino*, som havde meget lidt af sit ellers karakteristiske smaragdgrønne vand.

Så gik starten til den indlagte bjergspurt. 8 km med 6,5 % i gennemsnitlig stigning (maks. 12 %). Igen tog fanden ved Bjarne, der stående fik et godt hul til feltet. Men i et mere konstant tempo fik vi hentet ham igen efter et par kilometer. Igen angreb han med en serie stående ryk, men det lykkedes os hver gang at få indhentet det tabte. Længe troede jeg Søren tabt bag mig, men det viste sig, at han lå så tæt på mit baghjul, at jeg ikke kunne hverken se eller høre ham. Dog må han have fornemmet min nærhed... for jeg følte mig en smule oppustet på dette stykke, men underligt nok sagde han ikke noget!

Da Bjarne langt om længe abdicerede lagde Søren sig endelig foran (frisk og veludhvilet) og satte tempoet yderligere op. En kilometer før toppen måtte jeg slippe, men holdt ham inden for synsvidde til toppen, hvor der, som det hør sig til, blev hoveret. Bemærkelsesværdigt som Søren havde fået gode ben... det må være bjergluften!?

Bjarne, Lotte og Bjarke kom lige efter. Ulrike havde vi sendt den anden vej rundt om *Monte Pizzocolo* (1.650 m) for at undgå de første to stigninger, men hun missede desværre afkørslen til den rolige vej og kom igennem nogle frygtelige tunneller med tung trafik. Ikke så godt!

Efter en regnvåd nedkørsel (heldige igen) nåede vi endelig *Lago di Idro*, hvor frokosten blev indtaget på et trattoria med veranda og udsigt til søen og de bagvedliggende bjerge. Derefter gik det op og ned langs søens venstre bred, hvor man, når det ikke blæser, kan se bjergenes flotte spejlbilleder. På dagens tredje stigning var der lige noget Lotte og Bjarke ville have sat på plads, så dem så vi ikke meget til. De gav den simpelthen gas fra ende til anden over ca. 500 højdemeters stigning til *Passo di Ampola*. Ulrike klarede stigningen flot (på trods af at Søren ikke kunne holde hænderne væk...) og fik således indsat sit navn i bjergrytternes stolte rækker!

Fjerde etape. *Monte Bondone* (109 km, 1.973 hm). Programmet sagde: ”*Monte Bondone* (1.650 m) i tilfælde af godt vejr”. Godt nok havde vi fået noget kold luft ned fra Nordeuropa, men vejret stod på høj sol og blå himmel, så sådan blev det! Vi kunne sågar se det sneklædte bjerg fra vores hotel.

Fra hotellet kørte vi til *Gardasøens* nordlige bred, hvor bjergene på begge sider af søen kunne ses krystalklart, som når det lige har regnet. Det var svært at få luft! Derfra begyndte en meget scenisk tur først langs floden *Sarca* og dernæst op igennem *Val di Marocche* med adskillige middelalderborge langs ruten til at sætte stemningen. Bjergene langs dalens vestlige side er kendetegnet ved deres lodrette facader og manglende bevoksning, som har gjort dem til et af *Europas* mest populære bjergbestigningssteder.

Efter *Lago Toblino* med den gamle borg i midten takkede Ulrike af og kørte alene til *Garda* for at hente deres bil, der var til reparation.

Vi fortsatte ad vejen til *Sopramonte*, som mødte den legendariske stigning til *Bondone* ca. halvvejs oppe – stigningen, der med sine 34 kurver og gennemsnitlig stigningsprocent på 6,8 %, havde *Ivan Basso* som vinder i 2006-udgaven af *Giro d'Italia*. Tre gange stiger vejen med op til 15 %. Søren lod ikke vente på sig og satte fra starten et voldsomt tempo. Ikke længe efter tjekkede Bjarke ud af feltet og optog forfølgelsen. Jeg lurpassede, må jeg indrømme og vægtede i stedet mit tunge guideansvar for resten af gruppen. Det lykkedes Bjarke at hente Søren, men så blev det alligevel for meget med de bare ben, og han måtte stoppe og iføre sig varmt tøj... skiløberne kørte trods alt ned både til højre og venstre for vejen!!! Søren, der havde været forudseende ved at iføre sig sit skitøj (*Gore*) allerede inden starten, var ikke sen til at udnytte denne strategiske brøler og triumferede sin anden suveræne og velfortjente sejr i dette års bjergspurter!

Anne Marie stødte til os på toppen og var med til at fejre præstationen. Efter varm chokolade, flødeskum, cola, strudel, mere flødeskum, sandwich og ca. et kvarter under håndtørreeren på refugiets gentleman-room gik det endelig ned ad lange lige passager imod *Lasaro* med temperaturer omkring en enkelt grad. For satan, hvor var det koldt, men solen og en helt exceptionel udsigt til de forrevne og sneklædte *Brentadolomitter* kompenserede for vores frosne fingre og ører.

På vejen ned at det sidste stykke nedkørsel fra *Castel Dreno* gav Søren og undertegnede den fuld skrue og indhentede og passerede en gruppe af unge (tilsyneladende trætte) ryttere og deres følgebil. Men fornøjelsen var kort for ikke længe efter kom følgebilen ræsende forbi os med gruppen foroverbøjet i læ kun få centimeter fra kofangeren. Vi halsede efter og nåede lige akkurat at få kontakt, inden vores veje skiltes igen, og vi blev tilbage med en fed fornemmelse.... som Søren udtrykte det: ”Så kan man mærke, at man lever!!!”

Femte etape: *Passo Ballino – Lago Molveno – Val di Non* (115 km, 2.711 hm). I plenum valgte gruppen at køre højre om *Brentadolomitterne* for ikke at komme til at fryse for meget på *Passo Campo Carlo Magno* (1.681 m). Ulrike havde fra morgenstunden valgt at

bytte cyklen ud med sine medbragte ski og var taget til *Madonna di Campiglio* for at udnytte de perfekte skiforhold.

Først gjaldt det stigningen til *Passo Ballina* (750 m), hvorfra vi fik fuld glæde af 100 % sigtbarhed over *Gardasøen* og *Val di Sarca*. Vi tog den med ro og nød bjergene og stilheden over passet og ned til *Ponte Arche*. Efter den korte men relativt krævende stigning til *Stenico* takkede Søren af for at køre til *Madonna di Campiglio* for at hente Ulrike. Resten af feltet fortsatte til *Lago Molveno*, der gav os fuld valuta for alle anstrengelserne! Absolut bedårende! *Brentadolomitternes* sneklædte formationer bag søens turkisblå vand skal de øvre magter have ros for!

Efter *Sella di Andalo* gik det kurve for kurve ned mod *Val di Non*, hvor æbletræerne endnu ikke var begyndt at blomstre. For at spare lidt højdemeter valgte vi en lidet kendt genvej igennem æbleplantagerne... også selvom vi på forhånd var advaret imod dens lede væsen! Først kørte vi stejlt ned ca. halvanden kilometer med håndbremsene i bund, hvorefter en mur rejste sig foran os! Vejen var kun ca. 2 meter bred, så zig-zag kunne vi godt glemme alt om. Hillemand... op at stå, så forhjulet kunne holdes nede... fuld force... og maksimalt træk i pedalerne! I tal var denne lille styrkeprøve 215 hm med gennemsnitlige ca. 15 % (hvis mellemstykkerne trækkes ud). Maksimal stigning på 26 %!

Resten af turen gik stille og roligt gennem *Val di Nons* vestlige bakkedale, der giver associationer til en slags *Paradisets æblehave*. Trætte nåede vi endelig dæmningen i Dermulo, hvor dagens sidste stigning til *Ronzone* (600 hm) havde sin begyndelse. Halvvejs fandt vi en bænk i solen og havde umådeligt svært ved at komme i sadlen igen. Bjarne nød *hele* sin sidste energibar... Lotte drømte om Coca Cola. Ugens relativt krævende program (årstiden taget i betragtning) begyndte at kunne mærkes! Først efter tre kvarter i hotellets jacuzzi begyndte man igen at kunne gå på benene uden at ligne én, der havde møget sig!

Sjette etape: *Giro di Val di Non* (63 km, 1.200 hm)

Der var nogen uvished om, hvad morgendagen ville bringe. Vejrudsigten havde lovet snestorm, så vi aftalte at sove længe og køre efter omstændighederne ved 10-tiden om morgenen. Snestorm kunne man ikke kalde det – lidt koldt og overskyet men fint cykelvejr i øvrigt!

Vi valgte den sceniske tur rundt om *Val di Non*, som ikke er voldsomt krævende. Vi var noget møre efter ugens hårde program, så vi tog den med ro fra starten, der stod på 20 km næsten uafbrudt nedkørsel forbi byerne *Fondo*, *Brez*, *Cloz*, *Romallo* og *Revó*. Efter en mindre stigning til *Rumo* gik det igen nedad til *Lago Giustina*, der selv på en gråvejrsdag iagttages med dybe suk! Anne Marie var taget med og tog billeder.

I *Cles* stod den på sandwiches og cappuccino, imens Bjarke, ene mand ville tage kampen op med stigningen til *Lago di Tovel*. De lovede seks kilometer viste sig snarere at være 17 km... men Bjarke var ikke sådan at slå ud... og dog! Kun en kilometer før søen, som er omkranset af de flotteste sneklædte bjerge i 3.000 meter klassen, blev han umiddelbart inden den anden passage med over 15 % stigning, forhindret i at fortsætte, fordi vejen

ikke var ryddet for is og sne! Sådan kan det jo gå, når man cykler i marts! På vejen hjem kom vi forbi en af Europas højeste dæmninger i *Dermulo*, der holder *Lago Giustinas* (i øjeblikket noget slunkne) vandmasser tilbage.

Den sidste stigning tilbage til *Ronzone* blev kørt i godt tempo med Bjarne som suveræn vinder af spurten til byskiltet!

Årets *I Giro'ens Hjulspor* var vel overstået!